

8-9 Open access

Zal Elsevier de artikelen voor iedereen toegankelijk maken?

11 Hard werken

Drie keer uitgeloot, nu zesdejaars geneeskunde en prijswinnaar

4 Hero

“Werner Franke did such an impressive job”

6 Kate's lunch

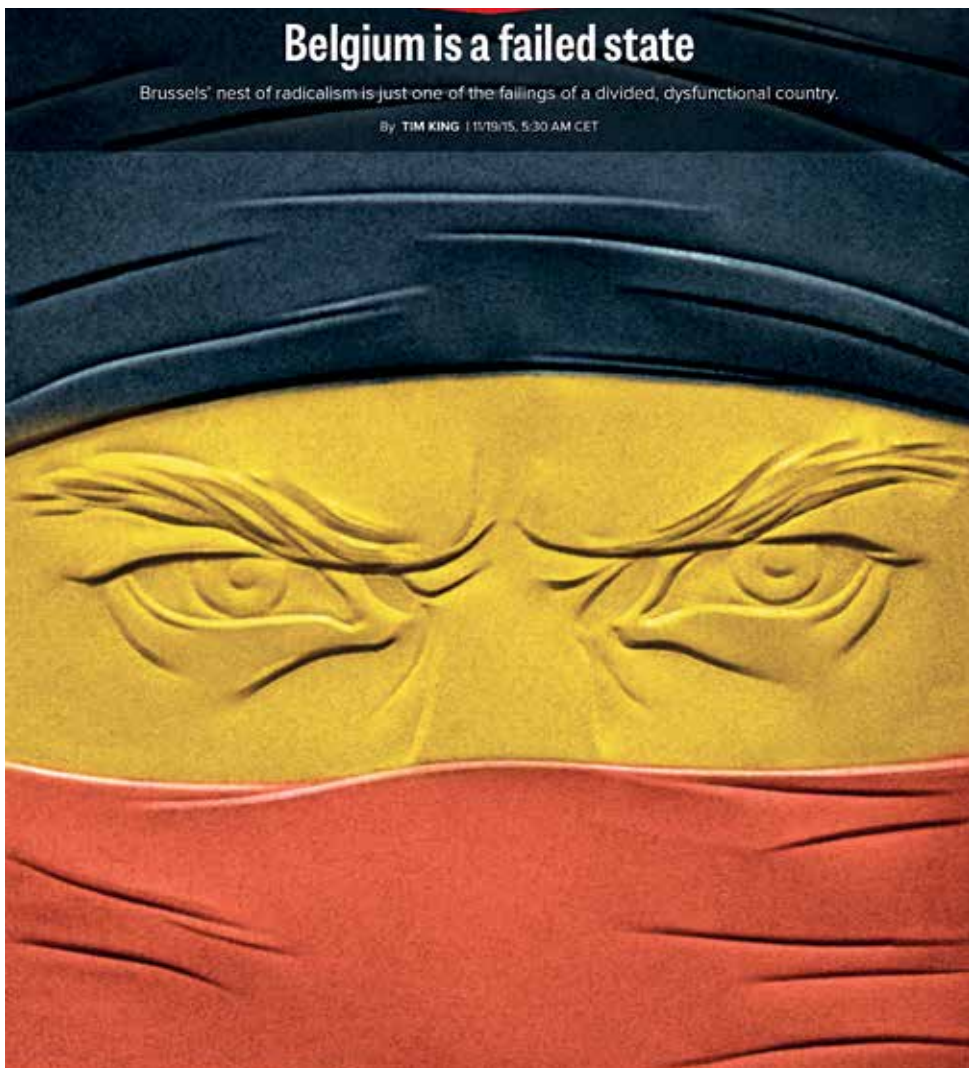
Ipanema: excellent quality, but quite expensive

observant 14

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 3 december 2015

Belgium is a failed state

Brussels' nest of radicalism is just one of the failings of a divided, dysfunctional country.

By TIM KING | 11/19/15, 5:30 AM CET

Is Belgium a failed state, as several newspapers and magazines have said? Read Georgi Verbeek's opinion article on page 10 in Dutch or - in English - on www.observantonline.nl Photo: Politico Magazine

5 december: Sinterklaas is coming to town. Read the user guide: from steamboat to sweets on page 7 Photo: Wikipedia

nl Jasper van Dijk (SP): “Te veel Engels in hoger onderwijs”

Opnieuw komt het oprukkende gebruik van het Engels in het hoger onderwijs ter sprake in de Tweede Kamer. De SP en CDA maken zich zorgen daarover; hun onderwijswoordvoerders hebben daarom op 10 december een hoorzitting georganiseerd waarvoor ook de Maastrichtse bestuursvoorzitter Martin Paul is uitgenodigd.

Enkele dagen na de hoorzitting, op 14 december, vindt in de Tweede Kamer het debat over de Strategische Agenda voor het Hoger Onderwijs van OCW-minister Bussemaker plaats. SP-onderwijspecialist Jasper van Dijk: “Je kunt nu alvast opschrijven dat ik overweeg om een motie in te dienen met de boodschap dat de wet beter nageleefd moet worden, dat de Nederlandse taal meer gerespecteerd moet worden in het hoger onderwijs.”

Die wet, de WHW, kent een artikel 7.2 dat behelst dat de voertaal in het hoger onderwijs Nederlands is, en dat daarvan alleen mag worden afgeweken indien de specifieke aard, de inrichting of de kwaliteit van het onderwijs dan wel de herkomst van de studenten daartoe noodzaak, overeenkomstig een door het instellingsbestuur vastgestelde gedragscode.

Van Dijk stelde afgelopen zomer al schriftelijke

vragen aan de minister, onder meer over het toezicht op de naleving van dit wetsartikel. Het antwoord was weinig concreet, Bussemaker wil uitgaan van “vertrouwen en autonomie” in en van de instellingen. Ze gaat zich pas zorgen maken als “de kwaliteit van het onderwijs” in het geding is, liet ze weten.

Maar heeft het hoger onderwijs dan geen culturele taak als het gaat om behoud en gebruik van de eigen taal, wilde Van Dijk weten. Ja, antwoordde de minister, het hoger onderwijs heeft een “bijzondere” en zelfs ook een “vanzelfsprekende verantwoordelijkheid ten aanzien van het Nederlands als cultuur- en wetenschapstaal”. Van de instellingen wordt om die reden een “integraal taalbeleid” verwacht.

Van Dijk verdenkt universiteiten en hogescholen ervan het Engels vooral in te voeren om wat hij “economische redenen” noemt: meer buitenlandse studenten als de Nederlandse instroom terugloopt, en een hogere score op de internationale ranglijsten. Bussemaker geeft te kennen dat als het “uitsluitend” daarom gaat, zij eveneens tegen is.

Collegevoorzitter Paul gaf vorige week aan de

Lees verder op pagina 10

eng Who does education, who does research; the board wants to know

“Let the faculty councils put pressure on their boards to come up with the figures. We are waiting on the figures too.” It was not a radical student party that launched this appeal last week during the University Council meeting, nor a dissatisfied employees' collective; remarkably, it was the Executive Board.

Vice president of the Executive Board, Nick Bos, put the appeal out last week during the debate about the university budget for 2016. The figures that he is in dire need of are exactly the figures that the university council wants from him: how is the money that goes to the faculties divided over education and research? Council member Mark Govers: “This is about the basic process, if you want to be able to adjust, you have to know.” Over the next four years, the UM is expected to grow by 2,000 students: from 16,800 now to 18,900 students in 2020. At least, according to the faculties' prognoses, which have now been included in the institute's budget. This growth must obviously be translated into an expansion of teaching staff, or the academic staff, but that is where the first snag arises. Nick Bos: “The facul-

ties are doing too little, they are not spending the money, they have to fill vacancies.”

That was exactly how council member Dirk Tempelaar felt: “And if academic staff numbers increase, then this has to benefit those in most need, the heavy burden of teaching. The money should not all be put into Knowledge Axis (Kennis-As) projects, for example.”

The Council made a huge point of it. Tempelaar: “With the councils' new budgetary authority, we no longer need to request those figures, we can demand them.”

But Bos was not impressed: “Demands, well, you can demand as much as you want, but we don't have them either. This is an organisation that is very decentralised. It is up to the faculties, and so far our questions for the figures have also remained unanswered. The Executive Board wants to see plans, when will we see which positions are filled.”

University Council chairman Herman Kingma: “That is why we are now urging the faculty councils to demand the figures from their faculty

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Hij verwende me, als ik thuis kwam stond het eten klaar. Hij was heel zorgzaam, lief en attent. Ja, de liefde van mijn leven. We waren het potje en het bijpassende dekseltje”

Naam: Ellen Breevoort – Zeguers (Maastricht, 1956) * **In het dagelijks leven:** coördinator bedrijfsvoering vakgroep huisartsgeneeskunde
 * **Woonplaats:** Brunssum * **Burgerlijke staat:** weduwe (drie kinderen van man uit eerder huwelijk, zeven kleinkinderen)

Foto: Loraine Bodewes

Ik praat altijd tegen mijn hond. Ik heb geen hond meer. We hebben onze Duitse herder weg moeten doen toen Leo, mijn man, ziek werd. Hij kon hem niet meer uitlaten en voor mij was het niet te doen: én werk, én voor Leo zorgen, én nog de hond.

De zwaarste tijd uit mijn leven? Eind 2013 is Leo gestorven, hij was 71. Ik denk dat zijn lichaam op was. Hij was een militair - commando bij de landmacht - en vijftien jaar ouder dan ik. Hij heeft gediend in Nieuw Guinea, in Suriname. Dat vraagt veel van een mens. Op zijn 52ste is hij gepensioneerd en deed sinds die tijd alles in huis: boodschappen, koken, schoonmaken. Hij verwende me, als ik thuis kwam stond het eten klaar. Hij was heel zorgzaam, lief en attent. Ja, de liefde van mijn leven. We waren het potje en het bijpassende dekseltje: echte maatjes, deden alles samen, zaten op dezelfde golflengte. Hij had wel wat meer mensenkennis, ik zag vooral de goedheid in mensen, maar hij bleef kritisch en was heel alert. Al wist hij mede door zijn beroep heel goed wat kameraadschap was.

Rouwen doe je alleen. Ik heb Leo beloofd goed voor mezelf te zorgen en ben vanaf dag één weer gaan koken en blijven werken om structuur in mijn leven te krijgen. Twee weken na Leo stierf mijn moeder, dat maakte alles nog zwaarder. Nu pas realiseer ik me dat je het eerste jaar in een roes leeft, pas in het tweede jaar begint het besef door te dringen dat hij niet meer terugkomt. Ik heb veel steun aan mijn broer en zus, aan zijn zus en zijn kinderen, maar zeker ook aan mijn secretaresse en haar gezin. Maar rouwen doe je uiteindelijk toch alleen: het was mijn liefde en het is mijn rouw.

Alle clichés zijn waar. Ja, alle clichés van rouwen zijn waar: mensen die het heel moeilijk vinden om te vragen hoe het met je gaat. Steun uit onverwachte hoek. En juist vrienden – of mensen waarvan je dacht dat het vrienden waren – die niets laten horen.

Als puber was ik... vrij onzeker: over mijn uiterlijk, wat ik kon. Met vriendjes was ik niet zo bezig. Jongens van mijn eigen leeftijd boeiden me niet zo. Ik viel op oudere mannen, kon enorm verliefd zijn op de leraar. [Grinnikt] Echt een bakvis. Later op de HEAO in Sittard - ik was het enige meisje in een klas van dertig - raakte ik bevriend met medestudenten. Ik had een gele eend en iedere dag reden we met een clubje vanuit Maastricht naar Sittard. Ik werd een van hen, we gingen uit, kaartten in de pauzes, ik heb nooit zo'n mooie tijd gehad. Ik geloof in vriendschappen tussen mannen en vrouwen. Ik ben ook beter in dat soort vriendschappen, ik vind mannen opener, ze zeggen waar het op staat.

Grootste ergernis? Ik heb er een paar: in het verkeer erger ik me aan

mensen die in mijn ogen niet goed kunnen rijden. Ik stoer me aan onrechtvaardigheid, oneerlijkheid en bijvoorbeeld de Zwarte Piet-discussie. Zo'n mooi feest, daar zit en zat wat mij betreft nooit iets racistisch aan.

Het heerlijk avondje is gekomen. Wij vierden Sinterklaas altijd op de ochtend van 6 december. Mijn vader vond het misschien nog leuker dan wij. Hij barricadeerde de woonkamerdeur met touwen, binnen stond de tafel vol cadeautjes, voor mijn zus, broer en ik (zie foto). De weken er voor mochten we regelmatig de schoen zetten. Soms met een flesje bier erbij voor Zwarte Piet. De volgende ochtend was het leeg en zaten er zwarte vingers op.

Mooiste jeugdherinnering? De vakanties in Blankenberge en later in Catollica, aan de Adriatische kust in Italië. Daar gingen we eind jaren zestig heen toen mijn moeder haar rijbewijs had gehaald. Mijn vader was ook aan het lessen, maar is er na het tiende examen mee gestopt. Hij was supernervus voor het rijexamen. In ons hotel op het strand leerden wij kinderen al snel het kamernummer in het Italiaans van buiten en bestelden de hele dag ijsjes en limonade. Dat mocht. Alles voor de kinderen, was het motto van mijn ouders.

Ik ga ieder jaar naar het glazen huis. Nee, ik ben er nog nooit geweest, maar kijk wel ieder jaar op tv. Het is een mooie actie die past in de kersttijd, vooral de kleine-kinderinitiatieven vind ik hartverwarmend. Dit jaar is het thema 'jongeren in oorlogsgebieden een opleiding gunnen'. Dan kan de universiteit niet ontbreken. Ik ben in augustus al begonnen met organiseren. Ik hoop dat de fakkeltocht toch zeker zo'n

duizend of vijftienhonderd euro zal opleveren.

Volgend jaar word ik zestig! Verschrikkelijk oud, kan het me bijna niet voorstellen. Al vind ik oud worden geen probleem, zolang je je maar goed voelt. Ik ga geen groot feest geven, ik houd meer van klein en intiem: een weekendje weg met dierbaren of een etentje. Ik sta niet graag in de belangstelling, op zo'n moment komt dat verlegen meisje weer om de hoek kijken. Mijn broer en zus hebben daar geen last van, zij lijken op elkaar, ik ben de middelste en ben anders.

Laatste boek? *Onzichtbaar* van de Zuid-Afrikaanse auteur Deon Meyer. Een thriller. Ik lees iedere dag voor het slapen gaan, meestal een Scandinavische thriller. Ik vind lezen ontspannend, een prima manier om makkelijk in slaap te vallen. Als kind lasen we niet veel. We mochten geen lid van bieb worden, want dat vond mijn moeder vies, al die boeken die al door anderen gelezen waren.

Over tien jaar ... ben ik gepensioneerd, woon ik in de buurt van Maastricht, weer dicht bij mijn familie en vrienden, en heb ik een hond. Geen herder, die is te groot. Die van ons luisterde ook niet naar mij, wel naar mijn man. Ik hoop dat ik me dan weer gelukkig voel. Ik moet mijn leven nu opnieuw invullen en dat wil ik ook graag. Het gaat me ook lukken, maar er is helaas geen knop die ik even om kan zetten. Ik zeg niet dat ik over tien jaar weer een man in mijn leven heb, die heb ik niet nodig om gelukkig te zijn. Maar als het zo mocht zijn, is dat leuk.

Riki Janssen

Fakkeltocht Serious Request

Een achtkoppige werkgroep – een initiatief van Ellen Breevoort – bundelt en ondersteunt waar nodig allerlei Serious Request-acties aan de UM. Op dinsdag 8 december start om 18.30 uur vanaf de Minderbroedersberg een fakkeltocht van negen kilometer voor medewerkers en studenten. Aanmelden en betalen kan via <http://tools.maastrichtuniversity.nl/registration-serious-request-walk/form-en.php>

Het Glazen Huis staat van 18 tot en met 24 december op het Pancratiusplein in Heerlen. Er wordt geld ingezameld voor kinderen en jongeren in oorlogs- en conflictgebieden die nauwelijks kans hebben op scholing en ontwikkeling.

Wie doet onderwijs, wie research; bestuur weet het niet

“Laat de faculteitsraden hun besturen maar eens onder druk zetten om met cijfers te komen. Wij zitten er ook op te wachten.” Het was niet een radicale studentenpartij die vorige week in de universiteitsraadsvergadering deze noodkreet uitte, noch een ontevreden medewerkerscollectief; nee, het was, opmerkelijk genoeg, het college van bestuur.

De vicevoorzitter van het college, Nick Bos, plaatste de oproep vorige week tijdens het debat over de universitaire begroting voor 2016. De cijfers waar hij verlegen om zit zijn precies de cijfers die de universiteitsraad van hèm wil hebben: hoe wordt het geld dat naar de faculteiten gaat, verdeeld over onderwijs en onderzoek? Raadslid Mark Govers: “Dit gaat om het primaire proces, als je wilt kunnen sturen moet je dit toch weten.” In de komende vier jaar zal de UM naar verwachting groeien met zo'n 2000 studenten: van 16.800

nu naar 18.900 studenten in 2020. Althans, volgens de prognoses van de faculteiten, die nu in de instellingsbegroting samen zijn gebracht. Die groei moet uiteraard vertaald worden in een groei van het docentencorps, het wetenschappelijk personeel (wp), maar daar zit al de eerste kink in de kabel. Nick Bos: “De faculteiten doen te weinig, ze geven het geld niet uit, ze moeten vacatures invullen.”

Precies, vond raadslid Dirk Tempelaar: “En als het wp groeit, moet dat vooral terecht komen waar de grootste nood heerst, de zware onderwijslast. Niet dat het bijvoorbeeld in Kennis-As projecten blijft zitten.”

De raad maakte er een flink punt van. Tempelaar: “Met de nieuwe begrotingsbevoegdheden van de raden hoeven we niet meer te vragen om die cijfers, we kunnen ze opeisen.”

Maar Bos was niet onder de indruk: “Eisen, tja, je kunt zo veel eisen, maar wij hebben ze ook niet.

Dit is een verregaand gedecentraliseerde organisatie. Het zit bij de faculteiten, en tot nu toe hebben ook wij tevergeefs om die cijfers gevraagd. Als college willen wij plannen zien, wanneer komt welke staf op welke plek.”

U-raadsvoorzitter Herman Kingma: “Daarom dringen wij er bij de faculteitsraden op aan dat zij de cijfers bij hun faculteitsbesturen opeisen.” Bos sloot zich daarbij aan: “We rekenen op de faculteitsraden om de gegevens op tafel te krijgen.”

Maar Kingma waarschuwde dat het niet eenvoudig zal zijn: “Die besturen zijn weer afhankelijk van de werkvloer, en daar is het vaak al mis, daar deugt de labeling vaak niet. Ik weet bijvoorbeeld van onderzoeksinstituut MHeNs [mental health and neuroscience] dat daar professoren voor 1,0 fte gelabeld zijn op research. Dat kan helemaal niet, dat is virtueel, ze hebben altijd ook andere taken.”

Wammes Bos

Jonathan van Tilburg nieuwe U-raadsvoorzitter

Foto: archief JvT

Hem is gevraagd om zich te melden als kandidaat, maar toen had hij zijn sollicitatiebrief al geschreven: Jonathan van Tilburg wordt dus met volledige instemming van beide kanten per 1 maart de nieuwe voorzitter van de universiteitsraad. Hij volgt Herman Kingma op, die de functie dan zes jaar heeft bekleed.

Van Tilburg (45) is hoofddocent humane biologie en een van de wetenschappers die bij de faculteit gezondheid, geneeskunde en levenswetenschappen (FHML) een zogenaamde onderwijsloopbaan volgen. Onderwijs heeft zijn grote belangstelling, maar dat geldt eveneens voor de medezeggenschap, zegt hij. Ook in breder verband: Van Tilburg was tot 2014 zo'n vijf jaar lang voorzitter van de SP-afdeling Maastricht.

Op dit moment is hij nog lid van de faculteitsraad bij de FHML, eerder was hij ook al lid van de universiteitsraad.

De nieuwe voorzitter heeft nog geen vastomlijnde opvattingen over zijn rol bij de U-raad: “Ik ga vanaf nu meedraaien.” Wel hoopt hij zowel college van bestuur als de raad “zo te coachen dat alles zo glad en gemoedelijk mogelijk verloopt”. Het huidige college, zegt hij, opereert “constructief en probeert harmonieus met de raad samen te werken; ik vind het dus niet nodig om ze met achterdocht tegemoet te treden, alsof ze ons elk moment pootje zouden willen lichten”.

Van Tilburg gaat wel stimuleren dat de U-raad “zelf onderwerpen op de agenda zet, daar zijn ze tenslotte voor gekozen. En ik zou ook graag zien dat er meer contact is tussen de U-raad en andere medezeggenschapsorganen zoals de faculteitsraden. Niet elke faculteit is even goed in de raad vertegenwoordigd, dus die communicatie is belangrijk.”

Wammes Bos

Eigenzinnige scholieren gezocht!

Foto: Joey Roberts

Hoe krijg je meer Nederlandse studenten naar Maastricht? Door vier filmpjes te maken met eigenzinnige alumni in de hoofdrol, heeft de UM bedacht. Deze dagen zijn opnames gemaakt bij de faculteiten Health Medicine and Life sciences, rechten, cultuur- en maatschappijwetenschappen, en afgelopen dinsdag bij de School of Business and Economics (zie foto). Het draait om oud-student Casper Bergmans, die in Dublin stage heeft gelopen bij LinkedIn en daar nu werkt. Al jaren zit de instroom van van Nederlanders

in het slop. De *unique selling points* van de UM, zoals PGO en internationalisering, hebben aan kracht ingeboet, zegt projectleider Monique Merckx, hoofd studentwerving. “Alle universiteiten werken inmiddels met werkgroepen en bij ‘internationaal’ denken middelbare scholieren vooral aan Rotterdam en Amsterdam.” Eigenzinnig en actief, dat zijn voortaan de sleutelwoorden in de studentwerving (“niet eigenwijs hè”). In Maastricht leer je op een actieve manier, zoek je zelf informatie bij elkaar,

doe je vaardigheden op die van pas komen op de arbeidsmarkt, en vorm je zelf een mening. De nadruk ligt dus niet meer op PGO *an sich* maar op de inhoud en betekenis ervan. Uit onderzoek blijkt volgens Merckx dat scholieren bovenal willen weten wat ze later met hun studie kunnen. De vier alumni sluiten aan bij de vier keuzeprofielen op de middelbare school. Vanaf half december worden de filmpjes van een minuut online verspreid via Facebook, Instagram, Google en YouTube.

MT

Kent u Saúl Luciano Lliuya? Saúl is een Peruaanse boer. Hij woont in de Andes in de buurt van een gletsjer die de afgelopen tien jaar in snel tempo is gesmolten. Het daardoor ontstane meer vormt een grote bedreiging voor Saúl: als de gletsjer onder invloed van de opwarming van de aarde nog verder smelt, is de kans groot dat een vloedgolf hem en zijn dorpsgenoten zal wegvagen. Saúl kan twee dingen doen. In de eerste plaats kan hij wachten tot alle 195 VN-lidstaten thans aanwezig op de klimaat-top in Parijs een verdrag hebben gesloten dat de opwarming van de aarde (volgens Saúl de oorzaak van het smelten van de gletsjer) tot staan brengt. De kans dat zo een verdrag er komt is nihil. In de tweede plaats kan hij trachten om individuele uitstoters van CO₂ aansprakelijk te stellen. Dat laatste is precies wat Saúl heeft gedaan. Hij daagde de Duitse

Ken uw naaste

energiericus RWE voor de rechtbank in Essen en vordert dat RWE een bedrag van € 20.000 zal bijdragen aan de beveiliging van het meer, een bedrag dat is gebaseerd op de 0,47 procent van de totale CO₂-uitstoot waar RWE volgens Saúl verantwoordelijk voor is. Voor de leek lijkt dit misschien een voor de hand liggende vordering, maar juristen hebben er om verschillende redenen grote moeite mee. Had RWE echt anders moeten handelen jegens Saúl? Is het klimaat wel een rechtens beschermd belang? Wordt de schade van Saúl wel veroorzaakt door de uitstoot van RWE? En is het echt aan de rechter om hier een oordeel over te geven? In dit soort zaken moet de rechter op zoek naar de grenzen van het aansprakelijk-

heidsrecht en van zijn eigen rol in de rechtsstaat. Dat kan zo maar leiden tot een veel effectiever tegengaan van klimaatverandering dan een slap internationaal verdrag ooit zou kunnen. De grootste horde die moet worden genomen is dat Saúl wordt aangemerkt als iemand met wie RWE rekening heeft te houden of, zoals het Engelse recht dat op bijbelse wijze verwoordt, voor het recht als diens naaste (*neighbour*) geldt. Er valt veel voor te zeggen dat die naaste in een globaliserende samenleving een andere is dan honderd jaar geleden. Filosoof Peter Singer sprak van de zich uitbreidende morele cirkel: van gezin, klasse en natie tot de hele mensheid. Het is niet raar als dat ook tot uitdrukking komt in het recht. Misschien is dat meer bepalend

voor de toekomst van de planeet dan de onderhandelingen in Parijs.

Jan Smits,

Hoogleraar Europees privaatrecht

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

eng hero

Frans Ramaekers inspired by Werner Franke

The terror of GDR athletes

Cell biologist Werner Franke is a broad-shouldered, charismatic, very present man. It was this former head of the German cancer research institute who played a formative role in the career of UM professor Frans Ramaekers.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“A year ago, I was in the cafeteria in the cancer centre in Heidelberg”, says Ramaekers, scientific director of the GROW research institute. “I’m supervising a PhD candidate there. Suddenly I think, what’s that I’m hearing? It was a loud, enthusiastic voice, and I knew straight away that it was his. Franke is 75 but still entirely with it, just as energetic and driven as ever. You can tell from the way he talks to you. He still has an office at the Deutsche Krebsforschungszentrum, leads a research group there and publishes regularly.”

Franke is a renowned scientist, but to the German general public he is best known as the husband of Olympic athlete and discus thrower Brigitte Berendonk. He was also her trainer and, together, they used Stasi archives to bring to light the doping practices of East German athletes. “As he tells it, it sounds like a spy novel. They faced all sorts of obstacles and threats. Before Berendonk’s book was released they even went into ‘hiding’ for several months with a friend in Israel.”

Ramaekers met him during his PhD in Nijmegen. “I was studying proteins in the cells of the eye lens and discovered an abnormal protein composition in the cytoskeleton [which gives the cell its shape –Ed.]. I took the plunge and got in contact with Franke, whose star was already rising. He was very interested in the results and let me spend a week in his lab. That’s when we came up with a new research idea: can analysis of the cytoskeleton help in diagnosing cancer?” The pair agreed to submit an application to the Dutch Cancer Society and Ramaekers, then still working on his PhD, managed to land a major grant. The day after he graduated, he took up a position at the pathology department (“where the tumours walk in”) of Radboud hospital. There he spent ten years as head of a research group. Gradually, it became ever clearer that analysis of the cytoskeleton played a useful part in identifying tumours. Ramaekers saw Franke’s group steadily climbing to the world’s top in cytoskeleton research. “His researchers were so good and had this assembly

line of publications in top journals. His lab was very inspiring to work in. He was by no means a slave driver, but he did demand a big commitment and high quality.”

One of Franke’s key contributions was to systematically map the structure of the cytoskeleton, which determines the shape of the cell. “He did such an impressive job of it; the catalogue is still used to this day. Everything he does, he does properly. He always goes straight to the crux of the matter.”

In 1989 Ramaekers relocated to Maastricht, where he became head of the Department of Molecular Cell Biology and later director of the GROW institute, specialising in cancer research. The two positions reflect the twin tracks of his career, with research into the cytoskeleton on the one hand and cancer on the other. The seeds of which, all those years ago, were planted in Heidelberg.

Maurice Timmermans

A Christmas Carol

I’ve recently had the privilege to talk to two gentlemen closely involved in the nearing end-of-the-year fever. They have both given me two carols to convey to you, which I’m happy to share in this *Observant* issue. To each their own, and I’m sure everyone will recognize their own personal version of the Christmas madness that is about to be unleashed upon us J.

PS: for complaints, please contact the right person in a letter addressed to the North Pole.

“It’s beginning to look a lot like Christmas. Santa Claus is coming to town! And since I’m dreaming of a white Christmas, please let it snow, let it snow, let it snow. After all, it’s the most wonderful time of the year! I’ll be home for Christmas, so we’ll take a sleigh ride with sweet Rudolph the red-nosed reindeer while the bells jingle. Afterwards, we’ll be sitting on a (fake) bear skin and watch wild chestnuts roasting on an open fire. I’m sure Mommy will be rocking around the Christmas tree and end up kissing Santa Baby later on, since she’s been an awful good girl all year and has waited up for him and he’s put lots of presents under the tree.

Have yourself a Merry Little Christmas!
The Elf on behalf of Santa

“It’s beginning to look a lot like that big consumer event called Christmas is coming. By the look of the overfull and overdressed and overlighted shop windows and streets, I’d say Santa Klaus is coming to town. I’m soooo dreaming of grey slippery muck on poorly salted streets and cobblestones, and long lines in the emergency room! So yeah, please let it snow, let it snow, let it snow. It’s the most shallow time of the year! I’ll be with my family for Christmas. We’ll roast Rudolph the red-nosed reindeer on an open fire while sitting on his tanned hide, eating genetically-modified chestnuts. After dinner, my drunk and overfed family will start rocking around the Christmas tree and end up in a huge fight later on. You see, Santa Baby only slipped ONE sable under the tree and forgot to deliver a fifty-four convertible too. Which by the way, should have been light blue.

Looking forward to Christmas next year?”
The Grinch

Séverine Dufour,
Student Affairs Officer Science Programme

Negotiating with Elsevier on open access

“Young researchers aren’t panicking, that came as a surprise”

Twenty-eight days to go. Will the Dutch universities manage by 31 December to reach an agreement with the publisher Reed Elsevier? The arduous negotiations have been going on for months. Universities are only prepared to keep their wagons hitched to the publisher if it takes steps towards open access, making academic articles freely accessible. “If they don’t come up with something new by 1 January, things are going to have to change”, says Henk van den Hoogen, programme manager at the University Library.

On 6 November, all Maastricht staff received an email from the Association of Universities in the Netherlands (VSNU): “Negotiations with Elsevier on open access still in full swing.” In full swing, perhaps, but not going particularly well. The parties remain far apart on key issues, including financial matters, and “preparations” have been made in case the talks fall through. The president of UM, Martin Paul, recently spoke of “precautions” in a committee meeting of the University Council.

What is going on? Periodically, the publishers of academic journals sit down with the VSNU to thrash out a new deal. Last November the nego-

tiations with Elsevier on extending journal subscriptions ended in deadlock. The world’s largest publisher “refused to make an acceptable offer” to facilitate the transition to open access, according to a newsletter that the VSNU published at the time. The Dutch universities and the government want publishers to switch to an open access model in which articles are accessible to everyone, with the researcher paying for publication. Under the traditional subscription model, universities pay a small fortune to publishers to access the journals – and yet it is their academic staff who write, review and edit those same articles.

“It’s an exciting time”, says Van den Hoogen. “If we’re no longer going to have that access, as a university we’ll have to prepare for that somehow. The UL will have to come up with alternative ways to get its hands on articles, such as via social media or digital platforms. There may also be regional options; there’s a lot of content available in Hasselt and Aachen.”

The University Library recently conducted a small-scale survey among junior researchers, asking how they would respond to such a disaster scenario. “We focused on young researchers as we figured more senior ones have usually

built up a large network”, says Van den Hoogen. “What came as a surprise was the fact that there’s no sense of panic. Most think they’ll still be able to access papers via social media, sites like ResearchGate or email with the authors. The only thing is that it will of course take more time.”

If no deal is reached with Elsevier by 1 January, researchers will still be able to publish in its journals. The VSNU, however, is not particularly keen on this: “We can’t forbid it, but we do urge researchers to consider whether they can aim for a journal from another publisher, or at least in an open access journal from Elsevier”, says VSNU project leader Robert van der Vooren. “But we understand that for the impact of an article it’s important to choose the right journal.”

The VSNU has been calling on academics to boycott Elsevier since the summer. Taking the temperature among researchers, it asked: in the event of escalation, would they be willing to step down from the editorial boards of Elsevier’s journals? Some would, according to the VSNU spokesperson, but not everyone was equally enthusiastic.

Observant approached at random ten Maastricht researchers who serve as editors for Elsevier journals. Most indicated that they were not keen

to simply resign from their posts. UM president Martin Paul acknowledges the importance of taking a strong stand against the publishers, says his spokesperson Fons Elbersen, but is not interested in forcing the hands of his staff. “His view is that it’s an important personal decision, and he will leave it to academics to make up their own minds”, says Elbersen.

By 2024 – just nine years from now – Sander Dekker, the Minister for Education, Culture and Science, wants all academic publications by researchers at Dutch universities to be freely accessible. By 2018 the intention is to be halfway to that target. The present figure stands at around twenty percent, according to Van den Hoogen at the Maastricht UL. He does not have figures on hand specifically for Maastricht publications.

Wading into the battle, the NWO, the national research funding body, is now taking steps to tighten up its grant conditions. Last week it announced that all publications stemming from NWO research grants awarded following calls for proposals made after 1 December 2015 must be published open access.

Wendy Degens

The American dream as a play

Stage is almost ready for *Day/Dream* Photo: Loraine Bodewes

The American Dream was their point of departure: what is it in fact, why does everyone want it? The students from drama association *Alles is Drama* subsequently improvised and elaborated on the theme. This resulted in a mix of made-up scenes and a new interpretation of existing monologues and pieces of music: *Day/Dream*. The show, directed by Anneleen Cnudde, is an English production and can be seen on 3, 4, and 5 December in Kumulus West.

The play is set in a production company that

creates advertisements and soaps, and is about trying to be successful. About setting aims for yourself and about letting nothing stand in your way to achieve those aims, about the struggle with mistakes made, and the question why everybody wants to be famous. “We play with American clichés, such as over-the-top advertisements and bad films,” says Nils Hanssen, production and PR manager. “It was quite different to working with an existing play. We started with absolutely nothing. We

had to combine scenes that had nothing to do with each other into a cohesive play. That was difficult; we had to tinker quite a bit. We only knew last week exactly what it would look like from start to finish. So it was very exciting, but we are proud of it.”

Day/Dream, 3, 4 and 5 December 20:00hrs. Kumulus West (Herbenusstraat 89), tickets: www.allesisdrama.com

Nick Bos: “We are counting on the faculty councils”

Continuation of page 1

boards.” Bos supported this: “We are counting on the faculty councils to get hold of the information.”

But Kingma warned that it wouldn’t be easy: “Those boards are in turn dependent on the work floor, and that is often where the problems start, the labelling is not always correct. I know for a fact, for example, that research institute MHeNs [Mental Health and Neuroscience] has professors who are labelled 1.0 FTE for research. That is impossible, that is virtual, they always have other tasks.”

Wammes Bos

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
facebook.com/ObservantUM

CF

Work like a slave, eat like a king

The creative but noisy Ipanema

My menu

Quiche of the day with salad € 7.00
Coffee Latté € 2.60

Tucked away under the oak trees in the Charles Eyck park, right next to the river Maas, this charming café is perched in the far corner of the Bonnefanten Museum. Approaching from the museum's front entrance, you could be forgiven for not even realising there's a restaurant hidden in this beautiful round building.

Although the cuisine is simple on the surface – since the café is only open till late afternoon, it's just late brunch and lunch, salads and sandwiches – the menu has a sense of finesse and creativity. During my lunch visit, I'm barely through the door when a smiling waiter takes my order for the quiche of the day and a soy

café latte. Practically before I can draw my next breath, another waiter delivers the latte. The place is buzzing with people – presumably museum visitors and employees from surrounding companies, like Vodafone – yet my quiche arrives in under fifteen minutes. It comes with fresh seasonal vegetables topped with sunflower seeds and red onions that I leave aside (have you ever smelled your own breath after eating red onions?). Even though I'm expecting a quiche with crunchy custard nicely covering the edges, the frittata, full of eggs, baked tomatoes and mushrooms, does not disappoint. All of Ipanema's dishes are made from organic products (think fresh-baked bread and soups) – or at least they are trying, according to the menu. Being of such excellent quality, the meals are

quite expensive (warm bread €7.75; soups €5.20–€5.90). Yet Ipanema is one of those rare places that uses its fresh ingredients right. I'm already plotting a return visit to try the warm panini with goat's cheese and pumpkin that my colleague ordered. My only criticism is that the place is noisy, even if the crowd starts to clear out a bit during my lunch. The acoustics are not helped by those echoing high ceilings, which makes the atmosphere feel quite loud and busy.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Ipanema,
Avenue Ceramique 250, www.ipanema.nl

Food ★★★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★☆☆☆
Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ Snapimals
- ▶ Game/Funny/Photos
- ▶ Free
- ▶ Android, iOS

Top photographer wanted! With the Snapimals app, you find yourself on an island. Your host 'The Captain' wants to build the largest museum in the world here. To do so, he needs your help. The two of you venture into the wilderness to take photographs for the museum. You start off in the jungle. As you pass by drawn trees and plants at considerable speed, you can point your camera in various directions by moving your finger across the screen. Pictures are taken by tapping the screen. You can take five photographs and then choose the best three to give to The Captain. He judges them and gives you a grade. The better the photograph, the more money and extras you will receive. You need these to build the museum. Snapimals is a free game, but you will be enticed to buy within the app. If you do not want to spend money on it, you will have to wait longer before you can take more photographs or receive extra points. As there is a continuous stream of messages, the app is very much present on your phone. But the solution is simple: turn off the notifications.

CF

Dear Ingrid

Digital detox

Maurits (24): "I use WhatsApp a lot and am also active on Facebook. I follow what others are doing and I regularly post messages myself. Obviously I constantly check my mobile telephone to see how many people like or react to my messages. It is taking up more and more of my time. Should I do something about it?"

Ingrid: WhatsApp has introduced the blue check marks a while ago. These enable you to see at a glance whether the receiver has read your message. I first thought it was handy. Soon I realised what the consequence of those blue check marks was, or I should say, a message failing to appear after seeing those blue check marks: agitation. Why does he or she not react? Did I do something wrong? Does the other person not want contact anymore? I will longingly wait for a reassuring message and will not put down my phone until I have received it.

Everyone is always online. We are constantly available and this creates expectations. We assume that e-mails and WhatsApp messages are answered immediately and that our messages on Facebook are instantly liked. But what if that doesn't happen for once? We share everything we own on Facebook. Well okay, everything? I can't help but think that we are rather selective after all. The bulk consists of photographs of tropical holiday destinations, the new car and the recently acquired diplomas. It is not that I am against Facebook. On the contrary, I have an account that I use regularly to post a few sentences or photographs. What I do wonder, however, is why we do what we do. Why, Maurits, do you use WhatsApp so much and why do you follow others, post messages, and why do the replies take up so much of your time?

To find out, I suggest a digital detox. Go offline for a certain length of time. Switch off your phone and iPad and pay attention to what happens. 'It's only when she is gone that a man knows what he is missing', sang Huub van der Lubbe from De Dijk. The same applies to WhatsApp and Facebook. You will only find

Photo: Loraine Bodewes

out what it does to you and why you spend so much time doing it, if you no longer use it. My prediction is that you will first experience a lot of unrest. After all, you are no longer completely informed about the ups and downs – mainly the 'ups' – of others and, oh dear, maybe someone is waiting on your reply. If you no longer allow yourself to be driven by your inner unrest, it will gradually disappear. Besides, you will have more time to do things that were no longer possible because of your digital life.

I did such a detox myself. For weeks, I went through life without Facebook. Eventually, I started to follow others again and post messages. The difference between before and after the detox was insight. I now know why I do what I do and I make a conscious choice to do so.

Yes, I like seeing the apple tart that my friend in Oldenzaal baked for her father's birthday. Even though she lives hundreds of kilometres away, at that moment she is somewhat closer.

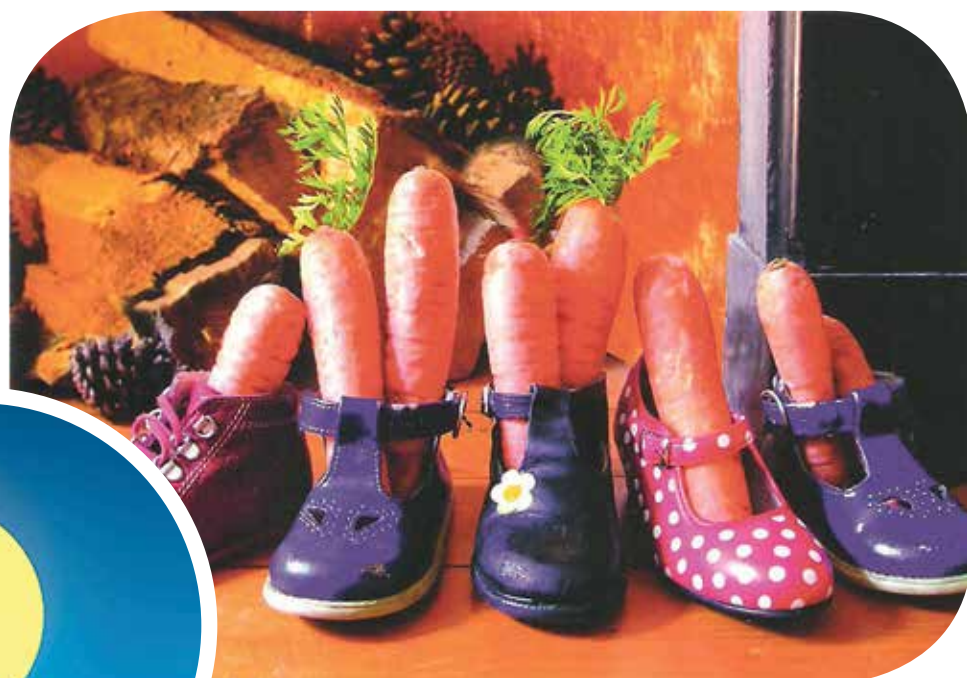
Ingrid Candel

Would you like to ask Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Sinterklaas user guide: from steamboat to sweets

The wonderful evening has arrived

The Dutch pop band *Het Goede Doel* sang *Sinterklaas, wie kent hem niet*, (*Sinterklaas, who doesn't know him*) in 1982. But this saintly man is not so well known outside the Netherlands and Belgium. In various parts of Europe, a children's party is celebrated in or around the day of Saint Nicolas's death (6 December), but often a lot less elaborately than in our region. Steamboat, putting your shoe out at night, making surprise gifts; what exactly are all those traditions? *Observant* has put together a summarised user guide.

Saint

The central figure of the event, Saint Nicolas, was bishop of Myra (Turkey) in the fourth century. He performed various miracles and after his death he became the patron saint of approximately everything and everyone, including pharmacists, archers, unmarried women, merchants, students, lovers, butchers, thieves, murderers, pirates, sailors, and Russia. Children are also on the list, which is why he has been linked to all kinds of children's parties since the Middle Ages. Just like Santa Claus, he has a big book in which he writes down who has been good and who has been bad. To deliver the presents he travels over the roofs of houses at nighttime on his grey horse Amerigo.

Pieterbaas

The most sensitive subject around 5 December: (no longer) *Zwarte Piet* (Black Peter). In 1850, the Amsterdam teacher Jan Schenkman published a picture book with stories about *Sinterklaas*. In it, he introduced servants who helped the Saint and depicted them as black men in pageboy outfits, including curly hair and red lips. A growing group is experiencing this appearance as an expression of racism. The subject has been a topic of heated debate since 2013. Even

the UN became involved, writing a report and advising the Dutch government to abolish negative stereotyping. Opponents protested during *Sinterklaas*' arrival, supporters boycotted shops that had portrayed Piet in any other colour than black. Various alternatives were devised, including rainbow Piet who showed all the colours of the rainbow. There is sooty Piet, who was not completely black but just had a few smudges of soot (from travelling up and down chimneys) on their cheeks.

There cometh the steamboat

That same Jan Schenkman also invented that *Sinterklaas* came from Spain to the Netherlands by steamboat. The arrival, which is a national event, is in a different city every year and has been televised since 1952. In addition, every town has its own arrival of *Sinterklaas*, where he is festively welcomed by the mayor, music and of course children.

Put something in my shoe

It is said that Piet goes into houses by climbing through the chimney to put presents and sweets in children's shoes. When there is no fireplace, the shoes often end up beside the radiator. Children sing *Sinterklaas* songs, leave a carrot for

the horse, along with their wish list. That is when the anxiety starts: what will be in the shoe the following morning? Originally, naughty children received a stick, but that tradition has fortunately been abolished due to advancing pedagogical insight.

Presents night

Adults don't put out their shoes, but exchange gifts. They do so on Presents' night, 5 December. Shops close a little earlier that day. Large families or groups of friends draw lots a few weeks beforehand. In this way everyone is assigned one person to buy a gift for.

Sinterklaas zat te denken...

You can't have a *Sinterklaas* gift without a poem. You can always take the easy route and just use a handful of clichés (*Sinterklaas zat te denken/Wat hij jou zou schenken*) and an online rhyming dictionary, but some extra effort is appreciated. The poem can be about the person who is to receive the gift, a funny event in the past year, or the gift itself. The opportunity is often used to deliver a teasing blow to the receiver.

Surprise

The gift is wrapped up as a surprise package.

Fanatics hang onto shoeboxes and cardboard toilet paper rolls from as early as spring in order to create a steamboat or a chimney. Those who like a mess, add a layer of cotton wool and syrup, into which the receiver will have to put his/her hand in order to get to the gift. Surprise gifts are usually made by children who no longer believe in *Sinterklaas*. By the time they are adults, making gifts wrapped in papier-mâché will have caused so many traumas that they simply stick to a poem.

Treats hidden in corners

Sweets are inextricably connected to the gentle Saint. *Pepernoten* (small ginger biscuits), chocolate letters, marzipan and almond pastry letters (puff pastry with an almond-flavoured filling in the centre) are popular. Other treats are *schuimpjes* (soft sweets), fondant (made from sugar and milk, vanilla or cacao), *taaitaai* (aniseed biscuit that has been purposely made very chewy), and *speculaas* (biscuits made from pastry that has been flavoured with cinnamon, nutmeg, cloves, ginger powder, cardamom and white pepper).

Photo's: Wikipedia, archive *Observant*

Onderhandelen met Elsevier over open access

“Wat ons verbaasde: er onder jonge onderzoekers

Nog 28 dagen te gaan. Lukt het de Nederlandse universiteiten om voor 31 december een akkoord te sluiten met uitgeverij Reed Elsevier? Er wordt al maanden moeizaam onderhandeld. Universiteiten willen alleen met de uitgever in zee gaan als deze stappen zet naar open access zodat wetenschappelijke artikelen gratis toegankelijk zijn. Vorige week maakte ook wetenschapsfinancier NWO haar nieuwe ‘pro-open access’ beleid bekend. “Als er 1 januari niets nieuws ligt, dan moet de knop om”, zegt Henk van den Hoogen, programmamanager bij de Maastrichtse universiteitsbibliotheek.

Tekst: Wendy Degens

Illustratie: Simone Golob

Op 6 november belandde er in de inbox van alle Maastrichtse stafleden een bericht van de VSNU, de Vereniging van Nederlandse Universiteiten: “Onderhandelingen Elsevier open access nog in volle gang.” In volle gang ja, maar positief? Nee, dat was de boodschap niet. De partijen staan nog te ver uit elkaar, op financieel gebied is er een flink verschil en er zijn “voorbereidingen” getroffen indien er onverhoopt geen akkoord wordt bereikt. Ook de Maastrichtse collegevoorzitter Martin Paul sprak onlangs in een commissie van de universiteitsraad over “voorzorgsmaatregelen”.

Wat is er aan de hand? Eens in de zoveel tijd schuiven uitgever van wetenschappelijke bladen aan tafel bij de VSNU om te praten over een nieuwe deal voor de verlenging van de abonnementen. Vorig jaar november liepen de onderhandelingen met Elsevier vast. ‘s Werelds grootste uitgever deed toen “geen acceptabele handreikingen” om een overgang naar open access mogelijk te maken, aldus de nieuwsbrief die de VSNU destijds uitgaaf. De Nederlandse universiteiten en de overheid willen dat uitgever de omslag maken naar een open access-model waarbij artikelen voor iedereen vrij toegankelijk zijn (de onderzoeker betaalt voor publicatie).

Bij het traditionele abonnementenmodel zijn het juist de universiteiten die een godsvermogen betalen aan de uitgever om de bladen te mogen lezen – en dat terwijl het de wetenschappelijke staf is die diezelfde artikelen aanlevert, reviewt of redactiewerk verricht.

De onderhandelaars namens de VSNU zijn Koen Becking (Universiteit Tilburg), Jaap Winter (Vrije Universiteit Amsterdam) en Gerard Meijer (Radboud Universiteit Nijmegen). De laatste was eind oktober fel tijdens de opening van de open access week. “Elsevier vertraagt de onderhandelingen. Ze willen zo lang mogelijk, zo veel mogelijk winst maken voor hun aandeelhouders”, tekende *Vox Magazine*, het universiteitsmedium van de Radboud Universiteit Nijmegen, op. In de tussentijd zijn er wel afspraken gemaakt over open access met andere uitgever, zoals het Duitse Springer (1500 titels).

Geen paniek

“Het is een spannende tijd”, zegt Henk van den Hoogen, programmamanager bij de universiteitsbibliotheek. “Elsevier is de grootste van allemaal. Ze geven meer dan tweeduizend tijdschriften uit, en zeker niet de minste. Kunnen

we er niet meer bij, dan moeten we ons als universiteit daar hoe dan ook op voorbereiden. We zullen vanuit de UB alternatieven aandragen, manieren om artikelen in handen te krijgen, bijvoorbeeld via sociale media of digitale platforms. Ook is de regio misschien een optie. In Hasselt en Aken is veel *content* aanwezig. Maar dat heeft ook haken en ogen. Geloof maar dat als je met Leuven afsprekt om via IBL (interbibliotheecair leenverkeer) *content* binnen te halen, zij op een zeker moment Elsevier op de stoep hebben staan.”

De universiteitsbibliotheek hield onlangs een kleine enquête onder jonge onderzoekers, met de vraag hoe zij bij een rampscenario gaan handelen. “We hebben vooral jonge onderzoekers gevraagd omdat de senioren vaak een groot netwerk hebben opgebouwd”, zegt Van den Hoogen. “En wat ons verbaasde: er is geen paniek. De meesten denken dat ze via sociale media, sites als Researchgate of via e-mail met andere auteurs toch wel stukken kunnen achterhalen. Blijft dat het natuurlijk wel veel meer tijd zal kosten.”

Boycot

Ook al ligt er op 1 januari geen deal met

Elsevier: de mogelijkheid om in Elsevierbladen te publiceren blijft. Hoewel de VSNU dat niet toejuicht. “We kunnen het niet verbieden, maar we willen onderzoekers wel vragen kritisch na te gaan of het mogelijk is in een tijdschrift van een andere uitgever te publiceren of in ieder geval in een open access tijdschrift van Elsevier”, zegt projectleider Robert van der Vooren. “Maar we begrijpen dat het voor de impact van een artikel van belang is om het juiste tijdschrift te selecteren.”

Een veelgehoord nadeel van open access is de geringe impactfactor, een maat om het belang van een tijdschrift aan te geven. Van den Hoogen: “Er zitten heel goede bladen tussen, zoals *PLOS ONE*, voor medisch en biologisch onderzoek [de impactfactor schommelt rond de 3], maar er zit ook *crap* tussen, vooral uit Azië en China.” Bovendien denkt menig wetenschapper aan zijn eigen reputatie. Wie zegt nee tegen een publicatie in *The Lancet*, een medische uitgave van Elsevier met een gigantische impactfactor van 45?

Van de zomer kwam de VSNU al met een plan om Elsevier te gaan boycotten: wetenschappers die lid zijn van een redactie bij een van de Elseviers tijdschriften werden benaderd met de vraag

is geen paniek ers”

of ze bij escalatie bereid zijn hun functie neer te leggen. Menigeen wilde het in overweging nemen, zegt de woordvoerder van de VSNU, maar niet iedereen reageerde even enthousiast. *Observant* benaderde tien (at random gekozen) Maastrichtse onderzoekers die lid zijn van een Elsevierredactie. Het merendeel zegt niet zomaar mee te gaan met de boycot. Prof. Peter Muris, werkzaam voor *The Journal of Behavior Therapy and Experimental Psychiatry* denkt niet dat de boycot een “effectief drukmiddel” is. “Een wetenschappelijke *board member of editor* staat tamelijk ver van de uitgever.” Ook prof. Thomas Dohmen, betrokken bij *The Journal of Economic Behavior & Organization*, wil er “goed” over nadenken. Prof. André Knottnerus, voorzitter van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeeringsbeleid en hoofdredacteur van *The Journal of Clinical Epidemiology*, meent dat het beëindigen van een functie als hoofdredacteur “niet verstandig is gezien de lopende verantwoordelijkheden ten opzichte van auteurs, lezers en het betreffende wetenschapsgebied, en de positie van ons land qua betrokkenheid bij internationaal toonaangevende wetenschappelijk tijdschriften.” De Maastrichtse collegevoorzitter Martin Paul onderschrijft het belang van een krachtige

positie tegenover de uitgevers, zegt zijn woordvoerder Fons Elbersen, maar hij wil zijn staf niet dwingen. “Hij vindt het besluit te zwaarwegend (en dus persoonlijk) dat hij dit aan de betrokken wetenschappers zelf zal overlaten”, aldus Elbersen.

2024

Over krap negen jaar, in 2024, wil Sander Dekker, staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, dat alle Nederlandse wetenschappelijke publicaties vrij toegankelijk zijn. In 2018 moet dat al meer dan de helft zijn. Volgens Van den Hoogen van de UB Maastricht verschijnt op dit moment ongeveer 20 procent op die manier. Cijfers over Maastrichtse publicaties heeft hij niet.

In het heetst van de strijd scherpt nu ook NWO, de nationale onderzoeksfinancier, haar subsidievoorwaarden aan. Vorige week maakte de organisatie bekend dat alle publicaties van door NWO gefinancierd onderzoek, waarvan de ‘calls for proposal’ na 1 december 2015 zijn uitgegaan, open access gepubliceerd moeten worden. In een interview met het Hoger Onderwijs Persbureau zegt NWO-voorzitter Jos Engelen dat wetenschappers straks nog steeds

in *Nature of Science* mogen publiceren maar dat ze tegelijkertijd hun artikel online moeten zetten in een erkende *repository* (digitaal archief). Engelen: “Het ideaal is absoluut ‘gold’ open access: publicaties die onmiddellijk voor iedereen gratis toegankelijk zijn [via de website van de uitgever]. Maar dat bereiken we niet door te zeggen: dan schaffen we *Nature* af. Dat is de zaak omkeren. Ik denk ook niet dat NWO dat in zijn eentje voor elkaar zou krijgen. Je kunt het niet forceren.” Naast de zogenoemde gouden route naar open access bestaat er ook een groene route. Hierbij bieden universiteiten onderzoekers de gelegenheid om hun artikel in een *repository* (digitaal archief) te plaatsen dat vrij toegankelijk is voor de rest van de wereld. Vaak stelt een uitgever hier wel grenzen aan, geldt er een embargoperiode of wordt alleen de auteursversie toegestaan (zonder de *look and feel* van de uitgeversversie). Ook de UM heeft een *repository* waar in elk geval verplicht de proefschriften in worden opgenomen.

Spam

Over het principe van open access – gratis toegankelijkheid van publiek gefinancierd onderzoek – is iedereen in de academische wereld het

wel eens. Maar nadelen, zoals de lage impactfactor en de vele *crap*, zijn er ook. Bovendien vraagt Mark Spigt, onderzoeker bij huisartsgeneeskunde, zich af of het model goedkoper is voor de samenleving en of het ertoe leidt dat artikelen echt meer gelezen worden. “Wil je als auteur publiceren in open access *journals* dan kost dat geld. Dat komt uit je onderzoeksbudget. Gezien de hoeveelheid open access *journals* die als paddenstoelen uit de grond schieten, de hoeveelheid spam-uitnodigingen die ik krijg en gezien de hoge publicatiekosten lijkt ook dit een lucratief businessmodel waarbij de samenleving betaalt (via de onderzoeksbudgetten).”

Over het enorme aantal spam-uitnodigingen: “Die delete ik meteen. Vorige week vertelde een onderzoeker dat zij laatst een serieuze uitnodiging helemaal gemist had vanwege de hoeveelheid spam. Ik begeleid veel promovendi uit Ethiopië. Zij hoeven vaak niet te betalen voor open access, dus dan is publiceren in een open access *journal* een optie. Maar ook dan alleen bij *journals* die geïndexeerd zijn, bijvoorbeeld in Pubmed [een van de meest gebruikte en vrij toegankelijke zoeksystemen voor medische literatuur]. Veel van die obscure open access *journals* zijn niet geïndexeerd.”

Belgium: a failed state? Nou ja...

'Belgistan' is een mislukte staat, klinkt het in de media, en heeft daarom moeite de jihad-terreur te beteugelen. Maar in die analyse ziet men veel over het hoofd, betoogt Georgi Verbeek, Belg, hoofddocent geschiedenis bij Fasos en deeltijds hoogleraar aan de KU Leuven.

Onmiddellijk na de aanslagen in Parijs kwam ook België plots in het midden van een internationale storm terecht. Men had namelijk Brussel als leverancier van Jihad-terroristen ontdekt. Een, relatief gesproken, ongekend hoog aantal Syriëstrijders en het feit dat potentiële aanslagplegers moeiteloos onder de radar van de politie hadden kunnen blijven, brachten België in een bijzonder kwaad daglicht. Na de gebeurtenissen in Parijs kwam de gebruikelijke stroom op gang van commentaren, bespiegelingen en waarschuwingen door echte of zelfverklarde deskundigen. Maar sommige kritiek uit het buitenland kwam wel bijzonder hard aan. In het Amerikaanse magazine *Politico* verscheen een artikel

over België als een *failed state*. *NRC Handelsblad* deed er nog een schepje bovenop. Daar had men het gewoon over 'Belgistan'. Een failed state – u leest het goed. In het centrum van Europa ligt een land dat in dezelfde liga speelt als pakweg Zuid-Soedan, Somalië en, jawel, Syrië. In *Politico* duikt commentator Tim King diep in het moeras van de Belgische geschiedenis om de huidige miserie te verklaren. België verschijnt pas laat op het toneel als nationale staat, heeft een lange traditie van diepe levensbeschouwelijke tegenstellingen, worstelt met de erfenis van de deïndustrialisering van Wallonië en zijn nimmer aflatende taaltwisten hebben het land internationaal een kwalijke reputatie bezorgd. In

het 'verdriet van België' passeren de moord op de socialistische politicus Andre Cools in het begin van de jaren 1990, de affaire Dutroux en vele andere onverklikkelijke corruptieschandalen de revue.

Dat Molenbeek de 'hoofdstad van het jihadisme' is geworden, is geen toeval, maar het rechtstreekse gevolg van het failliet van de Belgische staat. De tribale stamtwisten hebben ertoe geleid dat België onbestuurbaar was geworden. Wie herinnert zich niet dat België nog niet zo heel lang geleden het wereldrecord formatiecrisis – en dus regeereloosheid – had gebroken? De administratieve chaos in Brussel had, zo bleek nu naar aanleiding van het bloedbad in Parijs, een

monster in het leven geroepen.

Het is een dulle rit door de geschiedenis van de Lage Landen die eindigt bij Salah Abdeslam en consorten.

Een disfunctionerend land, aldus King, heeft lange tijd alleen maar de Belgen zelf bezig gehouden en vertoonde nog een zekere charme. Maar nu dreigde de rest van Europa dus de prijs voor het failliet van België te moeten betalen.

Politico is geen veelgelezen blad. Pijnlijk wordt het als de boodschap herhaald wordt in de gerespecteerde *New York Times* en weekblad vindt in een hele rits internationale kranten. De meeste Belgen reageren nogal beduusd op zoveel imagoschade. Niemand kan om de administratieve, bestuurlijke en politieke janboel in Brussel heen. En zowat iedereen – vooral Vlaamse politici – vindt het stilaan tijd geworden dat er aan de bizarre constructie 'Brussel' (1 gewest, 19 autonome gemeentes, 6 politiezones) een einde komt. Het probleem is dat de buitenlandse pers in het vaststellen van de feiten (grotendeels) gelijk heeft. België kent een, in vergelijking met zijn buurlanden, zwakke bestuurscultuur en een lange traditie van vervreemding tussen de burger en zijn overheid. Dat de 'provincialisering' en de 'lokalisering' van de Belgische politiek erg kwalijke gevolgen heeft, is gewoonweg juist. Politici die het 'nationale belang' voor ogen houden, zijn er nauwelijks. De vraag is of de losjes gesuggereerde samenhang tussen alles wat er zich in het verleden heeft voorgedaan onvermijdelijk moest leiden tot de problemen van vandaag. En voor het gemak worden er in dit soort vlug geschreven analyses nogal wat zaken over het hoofd gezien. Om een paar voorbeelden te noemen: de ingewikkelde structuur van Brussel heeft niets te maken met de staatshervorming. Onvermeld blijft de rol van het wahabisme in Brussel via de directe connectie met Saudi-Arabië. En ten slotte, dat Brussel de invloed ondergaat van Parijs heeft rechtstreeks te maken met de ruimte die de Franstalige wereld de terroristen biedt. Hun actieterrain eindigt niet in Roubaix of Rijsel, maar aan de noordkant van Brussel.

Voor alle duidelijkheid: het begrip *failed state*, een land dat als mislukt wordt beschouwd op basis van een aantal politieke, sociale en economische parameters, is ondertussen uit de mode geraakt. We hebben het momenteel, iets voorzichtiger, over *fragile states*. Daarvan stelt de Amerikaanse think tank *Fund for Peace* jaarlijks een index samen. België komt achter (beter dus) landen als het Verenigd Koninkrijk, de VS, of Japan. En het staat slechts drie plaatsen vóór Nederland.

Georgi Verbeek

<http://www.politico.eu/article/belgium-failed-state-security-services-molenbeek-terrorism/>

Beeld: www.politico.eu

Universiteitsraad vergaderde negen maanden over taalbeleid, achter gesloten deuren

Vervolg van pagina 1

U-raad al een voorproefje van wat ongeveer zijn betoog op de aanstaande hoorzitting zal zijn: de UM is een internationale universiteit, die op wil leiden voor de internationale arbeidsmarkt en die juist daarom ook een *international classroom* wil bieden, zodat mensen uit verschillende culturen van elkaar kunnen leren.

Vindt de SP dat het Engels bij een universiteit als de Maastrichtse uitgebannen moet worden?

"Nee", zegt Van Dijk, "maar ik vind wel dat tegenover elke Engelstalige opleiding een Nederlandstalig equivalent moet staan. Je moet als student kunnen kiezen voor een opleiding in het Nederlands."

Intussen heeft de universiteitsraad, verklaart voorzitter Herman Kingma, al negen maanden achter gesloten deuren vergaderd over het taalbeleid in medezeggenschapskringen. Daar zijn besluiten gevallen die nu in een nota zijn verrat. Uitgangspunt, zegt Kingma, is het democratische recht

van elk lid om zowel mondeling als schriftelijk op een begrijpelijke manier geïnformeerd te worden. Dat betekent dus voor de buitenlandse leden: in het Engels. Omdat de Nederlanders meestal het Engels machtig zijn is dat geen probleem, en waar nodig kan een lid desnoods tijdens de vergadering terugvallen op het Nederlands, als dat maar wel ter plekke vertaald wordt. In principe wordt er dus altijd in het Engels vergaderd, ook als er geen buitenlander aanwezig is, zodat ook de notulen in het Engels kunnen worden geschreven. Iets wat

onlangs gebeurde, een instellingsbegroting die uitsluitend in het Nederlands wordt aangeleverd, kan niet meer, vindt de U-raad.

Waarom, indachtig de officieel verkondigde tweetaligheid van de UM, voortaan niet alle stukken in beide talen ter beschikking stellen? Kingma: "Dat is te duur en te omslachtig: het levert vertraging op."

Wammes Bos

Zesdejaars geneeskunde en promovenda wint Unilever Research Prijs

“Het is hard werken, maar als het lukt geeft het een kick”

Foto: Loraine Bodewes

Ze werd drie keer uitgeloot voor geneeskunde, maar gaf niet op. Inmiddels loopt Nicki Breetveld (27) al weer een paar jaar coschappen en werkt ze tegelijkertijd aan haar promotieonderzoek. Haar eerste artikel is gepubliceerd. Vandaag – 3 december 2015 - ontvangt ze de Unilever Research Prijs omdat, zo staat onder andere in de voordracht, ze “nieuwsgierig is, op verschillende manieren een probleem wil analyseren en pas tevreden is als ze honderd procent zeker is van haar conclusie”.

De zesdejaars geneeskunde wil gynaecoloog worden. Dat weet ze eigenlijk al sinds de kennismaking met het vak in haar derde studiejaar. “De zwangerschap, de fysiologie daarvan, het nieuwe leven, de ziekten die er bij komen kijken. Het sprong eruit, ik vond het meteen heel interessant”, vertelt Nicki Breetveld aan de vooravond van de prijsuitreiking. In hetzelfde derde jaar zette ze in de Maastrichtse onderzoeksgroep obstetrie haar eerste schreden – “database aanvullen, analyses uitvoeren” – op onderzoekgebied. “De wetenschappelijke sfeer in die groep vond ik meteen leuk: elke week werd er gediscussieerd en geanalyseerd over uitkomsten. Ik merkte dat ieder antwoord weer meer vragen oproep. Het prikkelde mij en ik werd alleen nog maar enthousiaster toen ik merkte dat ik in staat bleek om ook zelf vragen te bedenken.” Onderzoek werd meer en meer een deel van Breetvelds leven en aan het begin van haar vierde jaar stipelde ze samen met prof. Marc Spaanderman en dr. Chahinda Ghossein een promotietraject uit. Belangrijkste opdracht:

probeer het risico op hart- en vaatziekten bij vrouwen na een zwangerschapsvergiftiging beter te voorspellen. “De cardiovasculaire risico’s bij deze groep is twee tot zeven maal groter, ook op jonge leeftijd, maar we weten niet wie van hen veel kans heeft op hartfalen en wie niet. Ik heb met behulp van de database die is samengesteld door prof. Spaanderman, onderzocht of deze vrouwen kort na de bevalling (na een jaar), en na vier jaar, afwijkingen hadden aan het hart. Denk aan een vergrootte hartkamer, mindere pompfunctie, problemen met de hartklep. Een kwart had er last van, zonder het zelf te beseffen. Wij willen deze groep patiënten graag onder controle houden.”

In totaal heeft Breetveld nu twee artikelen afgerond, waarvan er een is gepubliceerd. Nummer drie is in de maak. Uiteindelijk hoopt ze in oktober 2016 af te studeren en eind 2016 haar proefschrift af te ronden. Hard werken dus? Ze lacht. Ze is het gewend. “Ik kan goed plannen. Dat heb ik geleerd toen ik twee studies tegelijk deed. Het is soms wel zwaar, maar het geeft een

kick als het lukt.”

Eigenlijk waren die twee studies toeval. Op haar vijftiende wist ze immers al dat ze arts wilde worden, maar ze werd drie keer uitgeloot. Ze studeerde een jaar moleculaire levenswetenschappen en stapte daarna over naar gezondheidswetenschappen (GW), want dat sloot beter aan bij geneeskunde. Uiteindelijk rondde ze in het eerste jaar van geneeskunde haar bachelor GW af.

Ze studeert vaak ’s avonds en besteedt ook een dag in het weekend aan haar studie en promotie. Een druk sociaal leven zit er niet in. “Mijn

vriend, die in Utrecht woont, zie ik in het weekend. Af en toe spreek ik af met vriendinnen – ik ben oud-lid van Koko en damesdispuut Sirene. Dat is echt ontspanning, net als een bezoek aan mijn familie in Den Haag.”

Nicki Breetveld hoopt na haar afstuderen uiteraard op een opleidingsplaats tot gynaecoloog, maar ze wil het onderzoek niet achter zich laten. “Ik haal er veel energie uit en het is een leuke aanvulling op het werk in het ziekenhuis.”

Riki Janssen

Unilever Research Prijs

In totaal dertien Nederlandse studenten – van iedere universiteit een – krijgen vandaag in Vlaardingen de Unilever Research Prijs, een “aanmoediging tot het verrichten van hoogstaand wetenschappelijk onderzoek”, zo vermeldt de website. Iedere universiteit heeft een kandidaat voorgedragen. Naast de eer krijgt iedereen een sculptuur en 2500 euro, vrij te besteden. De prijs wordt dit jaar voor de 59ste keer uitgereikt.

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven.

Vandaag: Giorgio Mezzolla Pedersen.

Studie: Ik vond de havo heel saai en had geen zin om te leren. Leraren hielden me voor dat ik slim was, dat ik met meer inzet een universitaire studie aan zou kunnen. Maar ik ging het leger in voor vier jaar, raakte gewond aan een eigen huis, een auto en een eigen inkomen. De keuze om op mijn 23ste alsnog aan een studie te beginnen, was dan ook een heftige. Ik moest mijn luxe opgeven. Na mijn propedeuse tolk-vertaler in Maastricht besloot ik op mijn 25ste om alsnog naar de universiteit te gaan. Zouden die leraren gelijk hebben? Het moest wel de UM zijn, want ik wilde niet verhuizen. Ik heb rechten overwogen, psychologie. Het was een kwestie van wegstrepen om op CWS uit te komen. Mijn intuïtie was goed, het bleek een schot in de roos. De interdisciplinaire studie was voor mij een ontdekkingsproces, het pgo vond ik geweldig. Al in het eerste blok was ik verkocht. Ik las als enige uit mijn groep *Geboorte van de kliniek* van Michel Foucault van kaft tot kaft. Voor het examen was dat uiteindelijk niet nodig, maar dat maakte me niets uit. Ik zal mijn zoon, als het zover is, aanraden om naar Maastricht te gaan. Hij moet dan wel Nederlands leren, hij spreekt nu alleen Deens.

Docent: Ik heb er twee: Joke Spruit en Sjaak Koenis. Joke was de docent die mijn allereerste essay beoordeelde. Ik had geen idee hoe je een academisch verantwoord essay moest schrijven. Ik kreeg een zesje en heel goed en bruikbaar

commentaar. Daarna ging het beter, toen had ik het door. Mijn eerste essay was gebaseerd op een artikel van Sjaak Koenis, *De lege tolerantie*, over de dunner wordende grens tussen tolerantie en onverschilligheid. Ik begreep de tekst niet helemaal, maar vond het stuk boeiend. Koenis was ook de begeleider van mijn bachelorscriptie. Ik had het moeilijk in dat laatste jaar, hij heeft me heel goed begeleid.

Plaats: Het oude faculteitsgebouw aan de Kapoenstraat, naast boekhandel de Tribune.

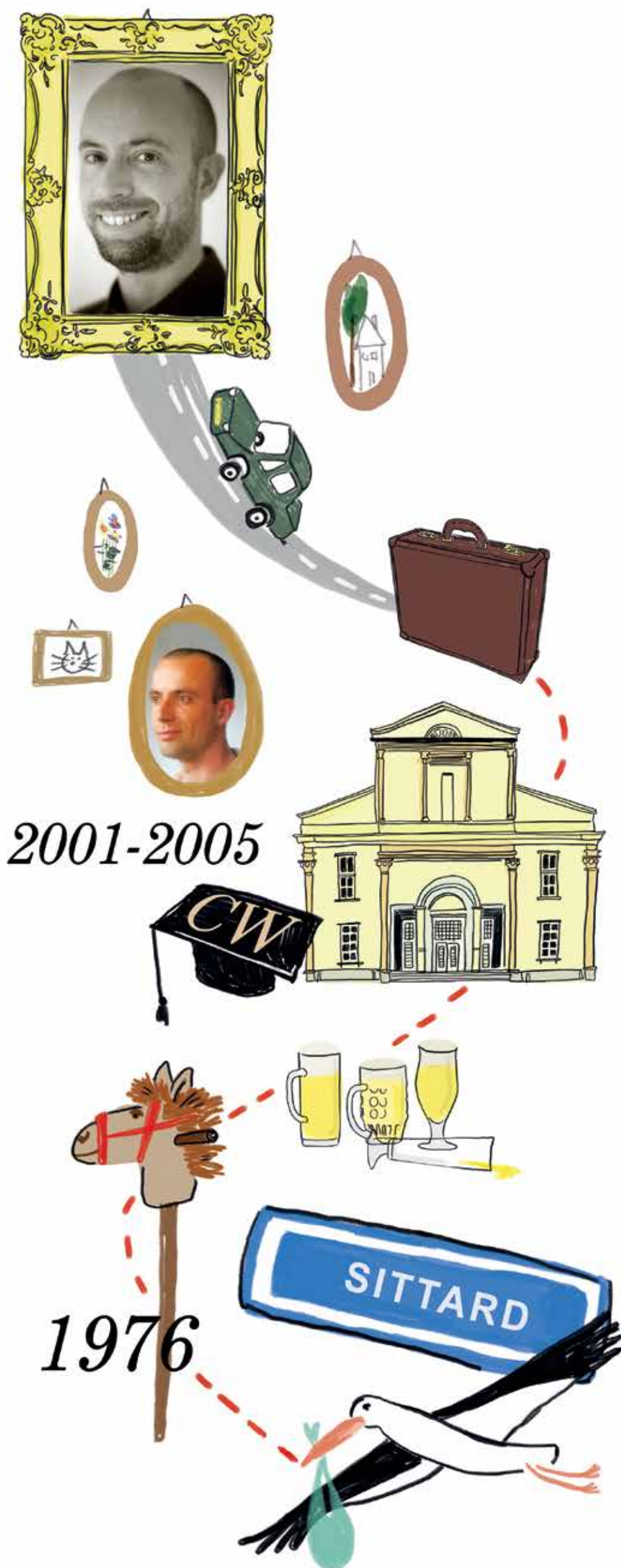
Een mooi gebouw waarin een prettige sfeer hing. Je kon je terugtrekken om te lezen, maar er was ook ruimte om te discussiëren. Vooral de binnenplaats, toen nog niet overdekt, was erg leuk. Ik rookte zelf niet, maar ging altijd met de rokers mee naar buiten.

Anekdote: Ik had een bijbaantje, deed vrijwilligerswerk en begon met het beoefenen van het boeddhisme. Op een

avond organiseerde ik een introductie bij mij thuis. Ik had overal flyers verspreid en tot mijn verbazing zat mijn hele appartement vol. Twee medestudenten zaten samen op mijn bank. Ze hebben die avond weinig van het boeddhisme mee gekregen, maar des te meer van elkaar. Ze waren verliefd. Of ze nog bij elkaar zijn? Ik dacht het niet. Ik ben wel nog boeddhist, al heb ik nu minder tijd voor het daarmee verbonden vrijwilligerswerk.

Riki Janssen

Giorgio Mezzolla Pedersen, geboren op 30 juni 1976 in Sittard, studeerde van 2001 tot 2005 cultuur- en wetenschapsstudies. Hij heeft nu een eigen adviesbureau in innovatie en strategie en woont in Kopenhagen. Hij is getrouwd en heeft een zoon van zeven.

film: Pawn sacrifice

Schaakfilm blaast hoog van de toren

Still uit *Pawn sacrifice*

Hoe maak je van een uiterst onsympathiek mens een aangename hoofdpersoon? Gewoon niet. Dat is de keuze die regisseur en producent Edward Zwick maakt in zijn biopic *Pawn sacrifice* over het Amerikaanse schaakgenie Bobby Fischer. Centraal in de film staat de tweekamp van Fischer en de Russische wereldkampioen Boris Spassky. Zij speelden in 1972 een 21-partijen durende wedstrijd, met de wereldtitel als beloning. Het waren de jaren van de Koude Oorlog. De

Russen waren de heersende partij op het schaakbord. Geen wonder dat Fischer gedurende die periode leek te bezwijken onder alle druk om te presteren en een bijzonder vervelend persoon werd. Hoofdpersoneel Tobey Maguire doet zijn best om van Fischer een tragisch man te maken, maar slaagt daar niet in. Zo was Fischer uiterst antisemitisch, terwijl hijzelf ironisch genoeg van joodse afkomst was. Tegelijk was de Amerikaan (hij overleed in 2008) één van de beste schakers ooit. De zesde partij die hij tegen Spassky speelde

behoort tot de beste schaakpartijen ooit. Genoeg materiaal voor een drama. In plaats daarvan kiest Zwick ervoor een quasi-documentaire te maken. Met behulp van filters geeft hij bepaalde scènes de uitstraling van archiefbeelden, waardoor het lijkt alsof de hoofdrolspelers gebeurtenissen vrij statisch naspelen. Wat nog wordt versterkt doordat ook historische nieuwsuitzendingen worden gebruikt. Jammer, want *Pawn sacrifice* is duidelijk een film met veel oog voor detail. Sommige scènes

of sets lijken levensecht. Waar Maguire volledig opgaat in zijn rol als Fischer, staat Schreiber er over het algemeen maar stilletjes bij als Spassky. Gek genoeg is het wel de Rus die sympathiek overkomt in de film. Je zoekt toch iets van redelijkheid in de hoofdpersonen en die vind je in dit geval bij de tegenstander.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance filmjournalist

thuisreiziger

Een theologische detective

Drie december. Het kan nog. Een surprise kopen voor iemand die u wat speciaals gunt. Ik kan u helpen. De onvolprezen uitgeverij Van Oorschot biedt sinds vorige maand een klein meesterwerk aan uit de wereldliteratuur: Thornton Wilder, *De brug van San Luis Rey* (1927). Wie het leest, kan een paar uren het Midden-Oosten vergeeten. Houdt bovendien een prachtig uitgevoerd echt boek in handen. De eerste zin maakt veel duidelijk: "Op vrijdag 20 juli 1714, rond het middaguur, brak de mooiste brug van heel Peru en werden vijf reizigers in de afgrond daaronder geslingerd." Het was een door de Inca's van wilgentenen gevlochten verbinding over een in de diepte liggende, kolkende rivier. Aan het begin van de weg naar Cuzco was het een bezienswaardigheid bij Lima, stad van de onderkoning van het Spaanse Rijk. Toevallige getuige was broeder Juniper, een franciscaner monnik. Hij raakte zeer uit zijn doen door wat hij zag. Vijf mensen worden zomaar uit het leven gerukt. Tegelijk is het leven van de mens voorbestemd. Wat hem of haar overkomt, is de wil Gods. Juniper wil van de theologie een exacte wetenschap maken. Misschien kan hij door het leven van deze vijf

Foto: Loraine Bodewes

in kaart te brengen, aantonen: waarom zij? Hoe zit het met hun goedheids-, vroomheids- en

nuttigheidsscore? Jaren gaat de monnik aan de slag. Dan schrijft hij een boek. Het lukt hem

niet het wettig en overtuigend bewijs te leveren van Gods wil als dader. Het lijkt op toeval. Het ongeval zond blindelings zondaren naar de hel en godvruchtigen naar de hemel. Wie, wanneer, hoe, een achteloos gebeuren! Juniper had zijn boek nog niet af, of hij belandde op de brandstapel wegens ketterij. Door de duivel misleid, was de officiële verklaring. Op de morgen dat hij brandde, waren er velen in het felle zonlicht "die hem wel geloofden, want hij was erg geliefd". Een theologische detective, zo wordt het boek wel genoemd. De zelfbenoemde speurder die niet los kan komen van wat hij zag op die dag, komt niet met de bewijzen die hij zo graag had geleverd. Zijn zaak wordt geen *cold case*, maar krijgt een warm onthaal. Het toeval resteert: een begrip van niks, dat weinig verklaart of betekenisvol maakt. Wel krijgt de lezer er de levensgeschiedenissen van de vijf slachtoffers in het Lima van 1714 er, aanstekelijk verteld, als bonus bij.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de Universiteit Maastricht

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz,

Birsen Erdogan, Silvia Evers, Ton Hartlief,

Sophie Nelissen, Yordi Rienstra

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Séverine

Dufour, Ype Driessen, Jim Pedd, Hans Philip-

sen, Romeijn Sadée, Jan Smits, Kate Surala,

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltes zie info bij Paarltes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden

en andere belangstellenden kunnen zich

abonneren voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltes

DOE MEE AAN DE CREATIEVE
WORKSHOP 'HET WAARDEREN
VAN INNOVATIEVE
LEERMETHODES IN DE
ZORG' OP 11 & 12 DEC. A.S.
INFO & AANMELDEN VIA
HACKATHON@D-BV.NL

WANTED: Students who can help
with adm.activities. More info: SBE
Executive Master Programs s.galama@maastrichtuniversity.nl or call 043-3883780

JOHN MULLINS IRISH PUB &
RESTAURANT YOUR PLACE FOR
FISH,STEAKS,BURGERS AND
VEGETARIAN FOOD.SPORTSPUB.
EVERY TUESDAY QUIZNIGHT-LIVE
MUSIC EVERY WEEKEND

8-week MINDFULNESS course

More info bit.ly/1NLb2Px

T.K. van particulier ruime
BOUWKAVEL eventueel in combinatie
met rustieke woning te Maarland-
Eijsden Prijs €175,-/m2 k.k. Info:
WWW.WONENINMAARLAND.NL

WINTER BBQ @ STAYOKAY
info:Maastricht@stayokay.com

PIANO-TUNER-MAASTRICHT.NL

PUBQUIZ @ JOHN MULLINS IRISH
PUB & RESTAURANT. EVERY
TUESDAY @ 8 O'CLOCK

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Paarltes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Te koop op Maastrichts mooiste locatie

Hartje centrum. Alles dichtbij en toch rustig gelegen. Met grote tuin met zonnig terras en prieel. Rijksmonument uit 18^e eeuw. Hoge plafonds, historische details, lichte ruimtes, opp. ca. 250 m², tongewelf in kelders. Grote praktijk/kantoorruimte biedt diverse mogelijkheden.
Vraagprijs € 889.000

Sint Servaasklooster 38 6211TE Maastricht. Bel 06-50661177 voor een bezichtiging.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

3-10, 10.00 uur: mw. Sonia C. Garcia Caraballo, MSc.	15-10, 16.00 uur: mw. Sarah-Anna Heschem, MSc.
3-10, 12.00 uur: dhr. Seyed Ehsan Pishva, MD	16-10, 09.45 uur: dhr. Giorgio Triulzi, MSc.
3-10, 14.00 uur: mw. Tine M. Comhair, MSc.	16-10, 10.00 uur: dhr. Hussein M. Nasrallah, MSc.
3-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Phedon Nicolaidis	16-10, 12.00 uur: mw. Adriana N. van Dijk-de Vries, MSc.
4-10, 10.00 uur: dhr.drs. Jarno Melenhorst	16-10, 12.45 uur: mw. Yanti Octavia, MSc.
4-10, 14.00 uur: mw. Milou H. Martens, MSc.	16-10, 14.00 uur: dhr. Kevin W.A. Göttgens, MSc.
4-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Marc de Werd	16-10, 15.45 uur: dhr. Abdul Baseer Qazi, MSc.
7-10, 14.00 uur: mw. Alexandra Ziemann	16-10, 16.00 uur: mw. Vera-Christina Mertens, MSc.
8-10, 14.00 uur: mw. An E.K. Deliaert, MD	17-10, 10.00 uur: mw. Andreea C. Bicu, MPhil.
8-10, 16.00 uur: dhr.drs. Pieter P.H.L. Broos	17-10, 10.45 uur: dhr. Pieter Eijgenraam, MSc.
9-10, 10.00 uur: mw. Toan Do Thi Thanh, MIH	17-10, 12.00 uur: mrs. Zeliha Emel Öztürk, MSc.
9-10, 12.00 uur: mw. Yufitriana Amir, MSc.	17-10, 14.00 uur: dhr. Frederik C. Schadd, MSc.
10-10, 10.00 uur: dhr.drs. Lucas J. Poort	17-10, 15.45 uur: mw. Su-Mia Fazilet Akin, MSc.
10-10, 12.00 uur: dhr. Ajay Suresh Sharma	17-10, 16.00 uur: dhr.drs. Johan B.H.M. Dupont
10-10, 14.00 uur: mw. Erika Huber	18-10, 10.00 uur: mw. Tammy Oth, MSc.
10-10, 16.00 uur: mw.drs. Rosanne L. Rademaker	18-10, 12.00 uur: mw. J.D. (Dianne) de Boer-de Korte
11-10, 10.00 uur: mw. Chantal M.C. le Clercq, MSc.	18-10, 14.00 uur: mw. Janneke E. van Leijen-Zeelenberg, MSc.
11-10, 12.00 uur: mw. Christina Peristeridou	18-10, 16.30 uur: Afscheidscollege van Prof.dr. Fred Brouns
11-10, 14.00 uur: mw.drs. A.E.W. Hamaekers	21-10, 09.45 uur: dhr. João P. da Costa Alves Viegas Nunes, MSc.
11-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Bela Kubat	21-10, 10.00 uur: mw.mr. Kerstin Van de Ven
14-10, 10.00 uur: dhr.drs. Laurentius J.M. Evers	21-10, 12.00 uur: dhr. Zlatan Mujagic, MSc.
14-10, 12.00 uur: mw. Geneviève A.F.S. van Liere, MSc.	21-10, 14.00 uur: mw. Yanny Ying-Yee Cheng, MSc.
14-10, 14.00 uur: mw. Katharina K. Pucher, MSc.	21-10, 15.45 uur: dhr. Hibret B. Maemir, MSc.
14-10, 16.00 uur: dhr.drs. Michael H.D. Rauner	21-10, 16.00 uur: mw. Mildred A. de Bruijn
15-10, 10.00 uur: mw. Evertje H. van Roekel, MSc.	22-10, 12.00 uur: mw.drs. Lindy Gommans
15-10, 12.00 uur: mw. Muriel X. Gabriele Draht, MSc.	
15-10, 14.00 uur: mw. Peggy M.H. Bongers, MSc.	

Interne vacatures

- **Secretary** for the Policy Development & Quality Assurance Office (PD&QA), SBE, 19 hours, scale 8
Vacancy number: AT2015.224
- **Postdoc** position FPN, 38 hours, scale 10/11
Vacancy number: AT2015.225
- **Loopbaanadviseur** voor studenten, SSC, 38 uur, schaal 10
Vacaturenummer: AT2015.226
- **PhD Student** NUTRIM / Molecular Biology / Toxicology, FHML, 38 hours, PhD-student salary
Vacancy number: AT2015.227
- **PhD Candidates** for Legal Psychology, FL, 38 hours, PhD-student salary
Vacancy number: AT2015.228
- **Postdoc**, FHML, Epidemiologie, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2015.229

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

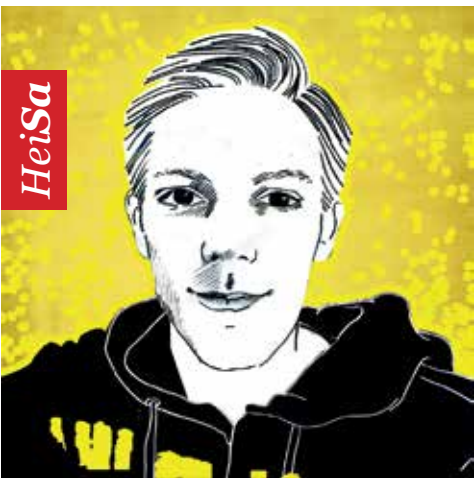
Amino: 'Ik ben gevlucht uit Somalië.
Nu wil ik graag weer studeren.'

Geef om talent en maak deze studie mogelijk!

Kijk op www.uaf.nl

Studie en werk voor hoger opgeleide vluchtelingen

HeiSa

Trevi

Als je vuile handen hebt, moet je ze niet in de Trevi fontein wassen. Daar kwam ik afgelopen weekend achter toen ik pizza at terwijl ik het kletterende water op de achtergrond hoorde. In de zee van selfiesticks, lelijke souvenirs en filmende Chinezen schuilen blijkbaar ook veel agenten in burger, die er als de kippen bij waren om mijn identiteitskaart te eisen. Het bleek dat de beste mannen nog steeds slapeloze nachten hebben van het Rotterdamse bezoek van vorig jaar, want mijn Nederlandse nationaliteit werd direct gekoppeld aan Feyenoord terwijl ze de handboeien erbij pakten. In een flits zag ik mijn resterende dagen in Rome als sneeuw voor de zon verdwijnen, tot ik in mijn beste Italiaans begon uit te leggen dat NAC Breda mijn cluppie is en mijn oprechte excuses aanbood.

Hoe ik het ook wend of keer, mijn dagen hier zijn daadwerkelijk geteld. Zowel Sint en Piet als de feestdagen staan voor de deur en dat houdt in dat het langzamerhand tijd wordt om de Romeinse straten achter me te laten. Een besef dat redelijk hard aankomt, want ik ben nog helemaal niet klaar om de Italiaanse winterzon in te ruilen tegen het stormachtige weer van ons kikkerland. Met enige regelmaat hangen de onderbroeken van mijn buurman nog buiten aan de waslijn. Wanneer ik in de ochtend dan mijn luiken omhoog doe en geconfronteerd word met de ballenknijpers van hiernaast, weet ik: de zonnebril mag weer op. Wat dat betreft klopt het hier ook gewoon: deze fantastische stad moet wel decor zijn van lekker weer, want grijze wolken zouden de bezienswaardigheden hier meer dan tekortdoen.

Nu het einde dan steeds meer in het vizier komt, besef ik hoe mooi ik het hier voor elkaar heb. Goed eten en drinken is hier nog heiliger dan Franciscus en daarom vind je op iedere hoek van de straat voor een habbekrats verse Italiaanse delicatessen.

Helaas, over een tijdje zal een broodje Parmaham nooit meer hetzelfde smaken. Nooit? Een kleine donatie aan de stad kan garant staan voor het feit dat je hier terug zult keren. De Trevi bepaalt dan na de transactie of een wederkeer vast staat. Laten we hopen dat hij net zijn geld aan het tellen was toen ik dit weekend mijn zonde beging.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurje

Merel

Harrie

Het voordeel van dialect

Dat was dus weer balen, deze week. Mag ik me zogenaamd als speciale gezant overall tegenaan bemoeien, binnen of buiten de uni, en is er een keer iets belangrijks, sturen ze me er niet heen! Waarheen? Naar Parijs natuurlijk! Alsof ik geen fantastische klimaatideeën zou hebben. Zo bepleit ik al jaren dat wij in de winter meteen bij het invallen van de duisternis allemaal onze universitaire panden verlaten en naar huis vertrekken om zo collectief op het elektrische licht te besparen. En op de verwarming, nu ik erover nadenk. Dat scheelt tonnen aan allerlei uitstoot, dus bingo. Ik ben wel eens een mierenneuker van een collega tegengekomen die iets mompelde over arbeidsproductiviteit en dat we dan in de zomer ter compensatie zeker tot half elf 's avonds zouden moeten doorwerken, maar dan denk ik: joh jij ziet *the bigger picture* niet helemaal. Die winteruurtjes zijn sowieso niet al te productief, toch? Hier op de Berg niet hoor, dat weet ik uit eigen waarneming. Maar goed, ik zei dat ik gepasseerd was en dat is ook zo, nota bene dubbelop! Want wie schetst mijn verbazing toen ik vernam dat de dames en heren van Facility Services de komende tijd hun hart mogen uitstorten, niet bij mij maar bij een voormalige Maastrichtse gemeentesecretaris? Met de naam Wil Rutten, mèt eind-n gelukkig anders konden we nog familieverbanden en bezwarende politieke affiliaties vermoeden. Ik had me al zeer zitten verkneukelen bij het vooruitzicht op een duik in de krochten van deze dienst. Eerlijk gezegd, maar dat komt omdat ik kennelijk een tijdje niet opgelet heb, dacht ik dat de hele club al jaren geprivatiseerd was. Op de directeur en wat middenmanagers na dan. *Outsourcen* is daar lange tijd een populair tijdverdrijf geweest. De laatste poging betrof het Guesthouse, daar stak de universiteitsraad een stokje voor, en iets eerder nog waren de recepties aan de beurt. Daar word je niet blij van als je achter zo'n balie of in zo'n

hokje achter schuifglas je brood verdient. Maar bij FS vinden ze geloof ik niet dat het management tot taak heeft om de medewerkers blij te maken. Misschien vinden ze wel het omgekeerde. Hoe het ook zij, de privatisering bleek te duur, de receptionisten bleven zitten. En nu zijn er weer nieuwe maatregelen aangekondigd en is het weer hommel. Mag ik een wens uitspreken? Dat het komende jubeljaar, veertig jaar UM, niet bezoedeld wordt door interne conflicten? Dat al die receptionisten straks het hele jaar door een gezonde nachtrust genieten? Allez dan. Want het wordt prachtig, het jubeljaar! Ik mocht een blik werpen op een stukje van het programma en zag daar allerlei dolkomische lezingen aangekondigd. Bijvoorbeeld of we straks kieuwen krijgen wanneer de aarde onder water loopt - lijkt me geen slecht idee trouwens. En over koken met kinderen - niet als gerecht mag ik hopen. En dan is

er natuurlijk de bijzondere professor Leonie Cornips die haar kruistocht ten behoeve van het/de Limburgse dialect(en) onvermoeibaar voortzet. Zij praat over 'het voordeel van dialect'. Nu viel mijn oog deze week op een interessante column in *NRC Handelsblad* die een schril licht op dat onderwerp werpt. Columnist Jutta Chorus schetst het begin van de oorlog in Nederland, de herinneringen van een nu 95-jarige huzaar. Hij reed begin mei 1940 van Scheveningen naar Delft in een kleine colonne met een Limburgse verkenner voorop. Bij een Nederlandse wegversperring werd de verkenner helaas van zijn motor geschoten. Waarom? Omdat ze daar dachten dat hij een Duitser was. Ik bedoel maar, die lezing over 'het voordeel van dialect' mag u niet missen!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder